

eset das ist meyn leyb der für euch gegeben wird. Solchs thut so offt yhrs thut zu meynem Gedechtnis.«

Zavžil je trohico. Potem je vzel kelih in blagoslovil:

»... das ist der kilch eyn new testament ynn meynem blut...«

Glas mu je mrl. Žena mu je nesla pijačo na ustnice. Samo skrnil je, zastokal in padel vznak. Žena mu je zatisnila oči. Potem je vstala, obrisala solze in izpila kelih do dna. Topo je žedela ob mrtvem. Mladi dan ji je v njeni lotriški navadi krmežljavil oči in jo uspaval. Legla je ob mrtvem...

Kakor prase. Srečno je v lajnu in ne ve za smrt...

* * *

Wassermannovi lovci so obstopili Mretino koč. Prvi lovec je sunil v vrata in dejal: »Tako. Zdaj ga imamo.«

»Pustite ga meni,« je dejal hripavo stari Wassermann. Bil je pobit in izdelan od nočne poti. Strjena kri mu je ležala v razpraskanem obrazu. Kraj vrat je omahnil lovecu, ki ga je podpiral, iz rok.

»Lepo družbo si je izbral,« je rekel o bogovcu lovec, ki je bil vstopil. »Lotriška baba leži pri njem.«

Sunil je z nogo po ženi, da se je prebudila, strmela. Potem je spoznala in stegnila roko čez mrtvega:

»Pustite ga.«

»Kajpak,« je odvrnil lovec in se sklonil nad bogovca. Njegov drug je pobral kelih. Cerkvenec od Crngroba je vstopil in mrmral svoj navadni pozdrav:

»Dobro jutro Bog daj, vsem skupaj.«

Prvi lovec se je zasmejalo:

»Pa nam je vendar ušel.«

»Ušel?« je zahripal Wassermann ob podbojih vrat in omahoval in vstajal.

»Ves mrzel je že,« je menil lovec in se okrenil, da bi stopil iz prostora. Wassermann je tedaj telebnil v hišo in ležal na kolenih ob mrtvem bogovcu. Sopol in hripal je besno, glupo je strmel.

»Antikrist... requiescat...«

Hlastal je za besedo kakor jecljajoči, trpel je za strašno uročno kletvijo. Kar je našel, je bila le otroškosmešna krilatca bukovskih šol:

»Requiescat in pice!«

Cerkvenec od Crngroba pa je verjel, da učitelj moli, in je odgovoril verno:

»Amen!«

* * *

Sredi samotnih zimskih polj sameva razpelo otročnic. Kadar tonejo žene v krčih in grozah, pogledujejo za belim likom na križu. Če vidijo, ne trpe, če ne vidijo, trpijo dvakrat. Tiste, ki gledati nočejo, trpijo trikrat...

Sredi samotnih zimskih polj sameva razpelo otročnic. Belo telo visi na črnem lesu, skrivnostno kakor krizmanek nad očetom in materjo z dojenčem. Kdo je hotel sneti krizmanek z nad očeta in matere in dojenca? Utrgal je, da krvave raztrgana stopala. Strašna rana gori v mrakove in noči in ne ugasne. Veter se trga mimo in joče: »Schelm, arger Schelm!...«

Sredi samotnih zimskih polj ob samotnem razpelo otročnic, pravijo, da straši. Tilen Čatuljica, bajajo, ne najde miru. Iz groba vstaja pod križ in veka v strašnem usmiljenju: »Ljudje božji! Obrišite mu vendar solze!...«

* * *

Ljubezen je močen ogenj. Vse vode ga ne pogase. Niti kri ne. Zvesta je ljubezen kakor grob. In grob je neumrljiv...

MESEČINA.

ANTON VODNIK.

Sredi polja
je angel pokleknil.
Nad biserne goré
je dvignil róke,
v njih mesec — kelih.

Kdaj
bom kot ta angel:
kristal,
ki v njem so vse luči?

Goré so prozorne...
Ne vidim li jutra?
Iz njega sveti trije kralji
jezdijo srebrno...

mimo moje sobe
v Betlehem.